

[Poul Hansen (Kalundborg).]

nævnt tilsige mit partis støtte til den trufne aftale, som den højtærede forsvarsminister omtalte, og anbefale, at man stemmer imod det af de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Funck Jensen stillede ændringsforslag.

Ole Bjørn Kraft: Må jeg først gøre den bemærkning, at det forbavser mig, at den højtærede forsvarsminister var forundret over den form, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard anvendte. Vi ved jo dog alle i dette ting, at det radikale parti er det vigtigste her i salen.

Når jeg tager ordet, gør jeg det, fordi jeg, således som debatten har formet sig, synes, det er nødvendigt, at også vort parti tillægger sin principielle indstilling overfor de foreliggende forslag med hensyn til nedsættelse af det årlige rekruttal. Det konservative folkepartis principielle opfattelse er den, at alle våbenduelige bør indkaldes og uddannes. Vi ønsker naturligvis, at der skal foretages en fornøden sigtning, således at ikke revl og krat bliver taget med, men at alle de, der bliver indkaldt, også har de åndelige og legemlige forudsætninger derfor. Men når det er sket, finder vi, at man bør sørge for, at alle våbenduelige bliver indkaldt, og det gør vi af mange grunde — ikke alene af beredskabsmæssige og forsvarsmæssige grunde, men også af retfærdighedsgrunde, idet vi ikke finder, at det kan være rimeligt at opretholde en ordning, hvorved kun en del af ungdommen er med til at udføre denne tjeneste for landet, medens andre fritages og derved i deres privatliv så afgjort får en fordel i forhold til de andre med hensyn til deres hele karriere. Det er derfor vor opfattelse, at såsnart de saglige forudsætninger derfor er tilstede, bør der gennemføres en ordning, hvorved dette mandskab indkaldes og uddannes, men vi har givet tilslutning til det forslag, som den højtærede forsvarsminister har forhandlet med os om i forsvarskommissionens 5 mands udvalg, fordi også vi må erkende, at der foreligger stærke, tungtvejende saglige grunde for i en overgangstid, midlertidigt, at foretage en nedsættelse af det årlige indkaldelsestal.

Det er faktisk sådan, at vi med det antal befalingsmænd, vi har, med det materiel, der er til rådighed, og med de kaserneringsforhold, der foreligger, ikke er i stand til at give det fulde tal den fornødne saglige uddannelse, og det er naturligvis vigtigt såvel for hærens fremtidige kampkraft som for den indkaldte ungdoms hele stilling

overfor forsvaret, at vi kan sige, at dem, vi indkalder, er vi også i stand til at give en virkelig tilfredsstillende og forsvarlig uddannelse.

Jeg understreger imidlertid, at det, som her sker, må være en midlertidig reduktion. Det har vi ikke ladet nogen være i tvivl om, og det er også anerkendt i den vedtagelse, som den højtærede minister oplæste fra tingets talerstol. Der kan ikke i den beslutning, vi her træffer, lægges det, at tallet ikke senere kan sættes op. Midlertidigheden og det, at det kun er en ordning, der er fremkaldt af rent saglige grunde, fremgår af to bestemmelser i den vedtagelse, som de tre partier er fælles om, for det første deraf, at der er fastsat en 3-årig periode, og at spørgsmålet, når denne 3-årige periode er afsluttet, skal tages op til fornyet forhandling. Når der er fastsat en periode på 3 år, er det, fordi vi er overbevist om, at der ikke foreligger nogen mulighed for inden den tid at få rettet de forhold, som nu gør en nedsættelse nødvendig. Hvis vi havde troet, at det var muligt at forøge antallet af befalingsmænd og forbedre kaserneringsforholdene i et kortere tidsrum, ville vi ikke have givet tilslutning til en 3-årig periode, men jeg tror, at man også fra alle militære sagkyndiges side vil erkende, at denne tid vil i det mindste gå, inden de grunde, som nu militært sagligt tvinger til nedsættelse, er afbødet.

For det andet fremgår midlertidigheden — og jeg lægger vægt på denne side af sagen — af den kendsgerning, at vi er enige om fortsat at øge tallet på kvalificerede befalingsmænd. Heri ligger jo, at man erkender, at en af hovedårsagerne er, at der er for få befalingsmænd, og at denne hovedårsag vil kunne fjernes i det øjeblik, antallet af dem bliver sat op.

Hermed vil jeg gerne sige klart og tydeligt, at der ikke i denne vedtagelse ligger nogen form for nedrustningsprogram. Det fremgår også klart af den kendsgerning, at de beløb, der bliver sparet på dette område, ikke fører til en nedskrivning af de militære budgetter, men indgår til anvendelse til meget nødvendige, hårdt påkrævede anlægsarbejder, ikke mindst med hensyn til depoter og flyvepladser.

Jeg vil gerne tilføje, at naturligvis har den højtærede forsvarsminister ret i, at han ikke er bundet til, når de 3 år er gået, at indtage f. eks. den stilling, at så skal antallet sættes op, men det er en sag, som til den tid må afgøres efter de foreliggende kendsgerninger og ved forhand-